

LATVIJAS
NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS
ORĶESTRIS

Liberté • Égalité • Fraternité
RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
AMBASSADE DE FRANCE
EN LETTONIE

2017. gada 29. septembrī
Lielajā ģildē

LNSO SEZONAS ATKLĀŠANAS KONCERTS MESIĀNA "TURANGALILA"

FRANCIJAS INSTITŪTAM LATVIJĀ – 20

SOLISTI | SOLOISTS

Rožē MIRARO, klavieres | Roger MURARO, piano
Natali FORŽĒ, Marteno vijņi | Nathalie FORGET, ondes Martenot

DIRIĢENTS | CONDUCTOR

Andris POGA

PROGRAMMĀ

Tālivaldis KENIŅŠ (1919–2008)

Beatae voces tenebrae ("Pagātnes cildenās balsis", 1977)

12 min.

Olivjē MESIĀNS (*Messiaen*, 1908–1992)

Simfonija "Turangalila" (*Turangalilâ*, 1948)

I. *Introduction* | Ievads

II. *Chant d'amour* | "Mīlestības dziesma"

III. *Turangalilâ 1* | "Turangalila I"

IV. *Chant d'amour 2* | "Mīlestības dziesma II"

V. *Joie du Sang des Étoiles* | "Zvaigžņu asiņu liksme"

VI. *Jardin du sommeil d'amour* | "Mīlestības snaudas dārzs"

VII. *Turangalilâ 2* | "Turangalila II"

VIII. *Développement de l'amour* | "Mīlestības izvērsums"

IX. *Turangalilâ 3* | "Turangalila III"

X. *Finale* | Noslēgums

75–80 min.

Šis koncerts nebūtu iespējams bez Francijas institūta Latvijā līdzdalības – LNSO pateicas institūta darbiniekiem un īpaši institūta direktoram Žilam Bonvialam

Ce concert n'aurait pas vu le jour sans le soutien de l'Institut Français de Lettonie – L'Orchestre National de Lettonie remercie l'équipe de l'Institut et tout particulièrement Monsieur Gilles Bonnevalle.

ĶENIŅŠ

Tāļivaldis Ķeniņš ir dzejnieka Ata Ķeniņa (1874–1961) un sabiedriskas darbinieces Annas Rūmanes-Ķeniņas (1877–1950) dēls. Grenoble Šampoljona liceja bakalaurs. Ādolfā Ābeles, Pētera Barisona un Arvida Žilinska skolnieks Rīgā. Simonas Plē-Kosādas, Tonija Obēna un Olivjē Mesiāna audzēknis Parīzē. Viens no Kanādas atskaņotākajiem komponistiem. Ilggadējs Toronto universitātes Mūzikas fakultātes docētājs, no 1973. gada pilntiesīgs profesors. Ķeniņš darbojies Kanādas komponistu līgā, divus gadus bijis tās prezidents, piedalījies radoraidījumos, bijis neskaitāmu konkursu žūrijas dalībnieks. Ķeniņa nopelns ir gan akadēmisks, gan praktisks – to novērtējusi universitātes vadība un Kanādas valdība. Viena no Ūtavas priekšpilsētas Kanatas ielām jau komponista dzīves laikā nosaukta viņa vārdā.

Latvijā mūzikas profesionāļi zina, ka Ķeniņa mūzika ir izcili profesionāla un augsti vērtējama. Mazāk būs to, kas patiesi ieklausījušies. Ķeniņš komponējis divus desmitus skaņdarbu orķestrim, vairāk nekā desmit koncertu, virkni vokālinstrumentālu lieldarbu, kameransambļus, mūziku klavierēm un ērģelēm, kora un solodziesmas. Par savu iecienītāko formātu uzskatījis kamermūziku. Ķeniņa mūziku raksturojot, tiek izmantoti tādi apzīmējumi kā 'laikmetīgais romantiķis' un 'konservatīvais modernists'. *The New Grove Dictionary of Music and Musicians* atzīmē Ķeniņa skaņdarbu uzbūves skaidrību, meistarīgu kontrapunkta lietojumu. Ingrīda Zemzare saistoši analizē Ķeniņa fūgas un *concertante* principa mīlestību.

Varētu rasties iespaids, ka prāts Ķeniņa mūzikā stāv pāri visam, tomēr tad mēs nebūtu ņēmuši vērā tādas meistara daiļrades virsotnes kā Astotā simfonija, *Beatae voces tenebrae*, "Nogrimušā pili" un citus darbus, kuros uzaust tāds daiļums, uz kādu vien spējīgs labas skolas un nevieglas dzīves rūdīts vīrs.

Tāļivaldi Ķeniņu varam iepazīt, lasot Ingrīdas Zemzares spoži uzrakstīto grāmatu "Tāļivaldis Ķeniņš. Starp divām pasaulēm" un klausoties viņa mūziku. Kanādā Ķeniņš bija ļoti cienīts, to rāda neskaitāmie piemiņas raksti laikrakstos un tīmeklī. No Latvijas puses labākais atmiņas apliecinājums būs Ķeniņa skaņdarbu klātbūtne koncertzālēs. Tāļivaldis Ķeniņš ir viens no mūsu visu laiku izcilākajiem radošajiem gariem.

Tāļivaldis Ķeniņš par *Beatae voces tenebrae*: Šis skaņdarbs komponēts 1977. gada sākumā – laikā, kad komponists sēroja par divu draugu pēkšņu aiziešanu. Šie notikumi ietekmēja skaņdarba saturu un veidolu, kļūstot par pamatu arī biežajām alūzijām par mūzikas motīviem, ko klasiķi izmantojuši līdzīgos gadījumos. Dramatiskāku un rāmāku posmu ķēdē pagātne un tagadne savijas pēkšņos emociju un dažādas gradācijas cilvēcisku sāpju uzplaiksnījumos.

Skaņdarbs būvēts kā vairāku iepriekš nosaukto tēmu variācijas, ko savieno pastāvīgi dzirdamais Baha motīvs (sibemols-la-do-si) un ierāmē Baha pazīstamā korāļa *O Traurigkeit, o Herzeleid* ("Ak, skumjas un sirdssāpes") sākums un noslēgums.

Darbs iecerēts nevis kā sērudziesma, bet drīzāk kā meditācija par mūsu attieksmi pret cilvēka eksistences trauslumu, un šajā meditācijā mīlestības un maiguma reminiscenču ir tikpat daudz kā traģēdiju un skumju atbalsu."

MESIĀNS

Olivjē Mesiāns ir viens no 20. gadsimta izcilākajiem komponistiem – viņš spēja radīt oriģinālu mūzikas valodu, virtuozī lietoja pašizgudrotas ierobežotas transpozīcijas skaņkārtas un kaislīgi aizrāvās ar putnu dziesmām, ko ieskaņoja lentē un pēc tam palēninājumā atšifrēja, lai šo dziesmu motīvus ieviestu kā citātus vairumā savu skaņdarbu.

“Mana mūzika ir kokteilis no trim šiem elementiem: tie ir skaņu ilgumi, kas apzīmējami ar regulāriem vai neregulāriem skaitļiem, vienādu vērtību iztrūkums, simetrisku taktu atbūtne, priekšroka pirmskaitļiem, neretrogrādi ritmi [faktiski palindromi, kas lasāmi vienādi abos virzienos] – tas viss elpo, attīstās, savstarpēji mijas,” kādā intervijā teicis Olivjē Mesiāns. Uz jautājumu, vai viņš, kurš vienmēr par visu tik ļoti šaubījies, nekad nav bijis svārstīgs attiecībā uz Romas katoļu baznīcu, komponists atbildēja: “Es nešaubos vienīgi par Dievu, jo Dievs ir taisns, vienīgais taisns un patiesais. Es esmu tikai nenozīmīgs radījums, vājš, mainīgs, tāpēc ir loģiski, ja šaubos par sevi, nevis par debesu taisnīgumu. Debesis ļauj man iztēloties citu dzīvi, kurā nešaubīšos par sevi un drīkstēšu iet, kur un kad vēlos. Kur varēšu saraudzīt visu, kas pastāv un ko es vēl nezīnu.”

Olivjē Mesiāna vecāki bija dzejniece simboliste Sesila Sovāža un ievērojamais Šekspīra etalontulkotājs Pjērs Mesiāns. Gan ģimenes literārā ievirze, gan paša Olivjē Mesiāna pasaules uzskats izveidoja viņu par vērā ņemamu domātāju mistiķi.

Simfoniju “Turangalila” (1946–1948) Olivjē Mesiānam pasūtīnāja ievērojamais mecenāts un diriģents Seržs Kusevickis, un viņa pasūtīnājums bija vienkāršs: “Komponējiet man tādu skaņdarbu, kādu vēlaties, tādā stilā, kādā vēlaties, tik garu, cik gribat, tādām sastāvam, kāds jums labpatīk.”

Simfonijas nosaukumā ietvertais dubultvārds ņemts no sanskrita, un tā jēga ir nojaušama, ne precīza. *‘Turanga’* – ātri skrejošs laiks, *‘lilā’* – spēle kosmiskās radišanas un nojaukšanas aspektā, mīlas un nāves rotaļa. Vismaz tā šos jēdzienus tulko pats skaņradis. Kopumā tā ir himna pārcilvēciskam, apzīlbinošam priekam. Mīlestība ir liktenīgi nolemta – kā Tristanam un Izoldei. Būtiski, ka šajā pašā laikā Mesiāns komponē “Piecus dziedājumus”, kuros Tristana un Izoldes motīvs ir dominējošais, un mīlas un nāves dziesmu *Haravi*.

Simfonija instrumentēta dāsni: līdzās stīgu, pūšamo un sitaminstrumentu grandiozajam sastāvam te īpaša vieta atvēlēta vienam no pirmajiem elektroakustiskajiem instrumentiem – franču mūziķa Morisa Marteno 1928. gadā izgudrotajiem Marteno vijņiem, kā arī klavierēm.

Simfonijas I daļā eksponējas t. s. statujas tēma, ko Mesiāns gara acīm redzējis kā baisu, fatālu monumentu, līdzīgu tiem, ko var redzēt, teiksim, Meksikā. Turpat līdzās dzirdam arī t. s. puķes tēmu (“maigas klarinetes kā divas acis”). II daļā parādās mīlestības tēmas aizmetnis, un IV daļā tas iegūst vēl mazliet reljefākus apveidus. V daļa ir “ilga un neprātīga liksmes deja” (Mesiāns). Par VI daļu komponista komentārs ir šāds: “Šī daļa ir pilnīgā kontrastā ar visu iepriekš dzirdēto. Divi mīlētāji sakļauti mīlas snaudā. Dārzu ap viņiem sauc Tristans, un dārzu ap viņiem sauc Izolde. Šis dārzs ir pilns ēnu un gaismas, pilns augiem un neredzētiem ziediem,

pilns dzidriem melodiskiem putniem...". Beidzot pilnā gaismā uzplaukst mīlestības tēma. VII daļa ir visisākā, visdramatiskākā, "visjaunīgākā". IX daļā valda sevišķa ritma un melodiju izsmalcinātība, un X daļā – gigantisks prieks, kas izskan spožā Fadiēzmažorā.

Simfonijas "Turangalila" pirmatskaņojums notika 1949. gada 2. decembrī Bostonā – spēlēja Bostonas SO Leonarda Bernsteina vadībā un klaviersoliste bija Mesiāna laulātā draudzene Ivonna Lorio, šīs simfonijas atskaņojumu dalībniece daudzu gadu garumā dažādās pasaules malās. Eiropā "Turangalila" pirmoreiz izskanēja Eksanprovansas festivālā 1950. gada 25. jūlijā Rožē Dezormjē vadībā.

Rožē Miraro ir aktīvi koncertējošs pianists un profesors Parīzes Nacionālās Augstākās mūzikas un dejas konservatorijas klavieru nodaļā.

19 gadu vecumā, nonākot Ivonnas Lorio klavierklasē Parīzes Nacionālajā Augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā, Miraro iepazistas ar Olivjē Mesiānu un viņa daiļradi, un drīz vien kļūst par vienu no spilgtākajiem šī komponista mūzikas interpretiem. 2001. gadā viņš ir veicis visu Mesiāna klavierskaņdarbu ierakstu, kas guvis atzinīgu mūzikas kritiķu vērtējumu visā pasaulē.

Studējot pie Elianas Rišepēnas, Miraro savas spīdošās tehnikās prasmes ir apliecinājis starptautiskajā Čaikovska pianistu konkursā Maskavā, kā arī Lista pianistu konkursā Parmā. Viņa klavierspēlē vienlīdz liela nozīme tehniskai veiklībai un maigai, poētiskai interpretācijai. Šīs īpašības vienlīdz dabiski atklājas gan Mušorgska, Ravela, Rahmaņinova, Debisī darbu interpretācijās, gan arī Bēthovena, Šopēna, Lista un Šumaņa skaņdarbu izpildījumā. Miraro tiecas atklāt visu emocionālo krāsu gammu un piesātinājumu, pārspīlēto romantismu un citas noskaņas, un to visu spēj vēstīt katrs viņa izpildītais skaņdarbs.

Eklektisks un atvērts muzikāliem piedzīvojumiem bez robežām, Miraro ir koncertējis dažādās pasaules muzikmes koncertzālēs, kā arī sadarbojies ar vadošajiem diriģentiem un instrumentālajiem ansambļiem.

Rožē Miraro dzimis Lionā, sākotnēji apguvis saksofona spēli, līdztekus tam pašmācības ceļā apgūstot klavierspēles pamatus, ko vēlāk turpina attīstīt, studējot Parīzes Nacionālajā Augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā.

Natalī Foržē kopš 2016. gada ir Marteno viņņu spēles profesore Parīzes Nacionālajā Augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā.

Viņas virtuozā Marteno viņņu spēle ir skanējusi daudzās Eiropas valstīs, kā arī ASV un Meksikā. Foržē bijusi dalībniece Kuhmo kameramūzikas festivālā Somijā, Bernes biennālē, Olivjē Mesiāna laikmetīgās mūzikas festivālā, kā arī Londonas festivālā *BBC Proms*. Dažādos koncertos sadarbojusies ar tādiem diriģentiem kā Heincs Holligers, Pjērs Bulēzs, Silvēns Kambrelēns, Ilans Volkovs, Simona Janga, Kents Naganos, kā arī vadošiem ansambļiem – Skotijas *BBC SO*, kamerorķestri *London Sinfonietta*, Francijas Radio FO, Holandes Nacionālo operu, Ziemeļvācijas Radio Elbas filharmonijas SO, Itālijas Nacionālā Radio SO u. c.

Foržē atskaņo nozīmīgākos Marteno viņņiem radītos darbus, kuru autori ir Olivjē Mesiāns, Arturs Onegērs, Dariuss Mijo, Tristans Mirajs u. c. Viņa aktīvi darbojas arī laikmetīgās mūzikas, improvizācijas un rok mūzikas jomā (sadarbībā ar *Ensemble Itinéraire*, *Faust*, *Radiohead*, *Ulan Bator* u. c.), veido multimediālus uzvedumus, kā arī pirmatskaņo jaunākos Marteno viņņiem radītos darbus.

Natalī Foržē ir ieguvusi augstāko prēmiju, absolvējot Marteno viņņu spēles klasi Parīzes Nacionālajā Augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā pie profesores Valērijas Hartmanes-Klaverī. Foržē ieguvusi arī maģistra grādu vizuālajā mākslā (fotogrāfijas specialitātē) un mūzikas psiholoģijā, kur īpaši pievērsusies Olivjē Mesiāna daiļradei.

Andris Poga ir Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents kopš 2013. gada novembra.

2010. gadā Andris Poga uzvar Jevgeņija Svetlanova II starptautiskajā diriģentu konkursā Monpeljē (Francija), un šie panākumi maina jaunā diriģenta dzīvi. 2011–2014 Andris Poga ir *L'Orchestre de Paris* galvenā diriģenta Pāvo Jervi asistents un 2012–2014 – Bostonas SO asistentdiriģents. Šajos gados Andris Poga sekmējis karjeras augšupeju, dažādos koncertos aizstājot Žoržu Pretru, Miko Franku un Lorīnu Māzeli.

Andris Poga strādājis ar Čīrihes *Tonhalle* orķestri; ar koncertiem un meistarklasēm piedalījies Valērija Gergijeva vadītajā *Pacific Music Festival* festivālā (Japāna). Veiksmīgi turpinās Andra Pogas sadarbība ar labākajiem Vācijas orķestriem – Andris veica Bavārijas Radio pasūtīnātu Kančeli un Vaska mūzikas ierakstu ar "Bambergas simfonieķiem", koncertos diriģēja Ziemeļvācijas Radio Elbas filharmonijas SO un "Minhenes filharmonieķus", debitēja ar Leipcigas *Gewandhaus* orķestri, Frankfortes Radio SO un Francijas Nacionālo SO. Andris Poga diriģējis arī Montekarlo FO, Tokijas *NHK* SO, Sanktpēterburgas filharmonijas orķestri un Svetlanova Krievijas Valsts akadēmisko simfonisko orķestri. 2016. gada 30. novembrī Berlīnes filharmonijā notika Andra debija ar Berlīnes Vācu SO.

2016. gada nogali maestro pavadīja Osakā, kur diriģēja Japānā tradicionālos Bēthovena Devītās simfonijas atskaņojumus. Februārī Andrim Pogam bija iespēja atgriezties pie *Orchestre de Paris* un koncertēt Parīzes filharmonijā, maija sākumā Andris Poga un Baiba Skride ar Sidnejas SO sniedza Pētera Čaikovska, Sergeja Prokofjeva un Riharda Vāgnera mūzikas programmu Sidnejas operā, savukārt jūlijā Poga atgriezās Francijas Radio festivālā Monpeljē, kur uzstājās ar Tulūzas Kapitolijs SO.

2017. gada augustā LNSO Andra Pogas vadībā debitēja prestižajā Rokdanteronas klaviermūzikas festivālā Francijā. Nule maestro atgriezies no ierakstiem ar Berlīnes Vācu SO un Bezansonas festivāla, kur uzstājās ar Lucernas SO un pianistu Nikolasu Angeliču.

No 2007. līdz 2010. gadam Andris Poga bija Orķestra "Rīga" mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents. Par vienu no pirmajiem koncertiem ar LNSO Andris Poga saņēma Lielo mūzikas balvu 2007 kategorijā "Par izcilu debiju".

ĶENIŅŠ

Tālvāldis Ķeniņš is the son of Latvian poet Atis Ķeniņš (1874–1961) and cultural worker Anna Rūmane-Ķeniņa (1877–1950). He completed his studies in the Lycee Champollion in Grenoble. In Riga, he studied with Ādolfs Ābele, Pēteris Barisons, and Arvīds Žilinskis; in Paris, his teachers were Simone Plé-Caussade, Tony Aubin, and Olivier Messiaen.

Ķeniņš is one of the most frequently performed composers in Canada. He taught at the University of Toronto Faculty of Music for many years, and he became a professor in the university in 1973. Ķeniņš was an active member of the Canadian League of Composers, he was its president for two years. In addition, he has been a guest in radio broadcasts and a jury member of countless competitions. Ķeniņš' achievements are both academic and practical, and for this he has garnered praise both from his university and the Canadian government. One of the streets of Kanata, a suburb of Ottawa, was named after the composer already during his lifetime.

Latvia's music professionals know that Ķeniņš' music is of the highest professional standard and is worthy of the highest acclaim. But those who have truly listened to his works are fewer. Ķeniņš wrote twenty orchestral works, an array of large-scale vocal pieces with instrumental accompaniment, music for chamber ensembles, piano, organ, as well as choral and solo songs. Chamber music was his preferred format. Ķeniņš has been characterised as a "contemporary romantic" and "conservative modernist". *The New Grove Dictionary of Music and Musicians* emphasizes the clarity of structure in Ķeniņš' works, and his skilful use of the counterpoint. Musicologist Ingrida Zemzare's captivating analysis focuses on Ķeniņš' fugues and his admiration for the *concertante* principle.

It might seem as though the mind conquers all in Ķeniņš' music. But that would discount such apogees of the master's oeuvre as his Symphony no. 8, *Beatae voces tenebrae*, *The Sunken Castle*, and other works displaying such grace that can be conjured only by a well-trained man who has endured some of the life's tribulations.

We can get to know Tālvāldis Ķeniņš from his music and from Ingrida Zemzare's brilliant book *Tālvāldis Ķeniņš. Starp divām pasaulēm (Tālvāldis Ķeniņš. Between Two Worlds)*. Countless newspaper and online articles paying tribute to Ķeniņš attest to his popularity in Canada. As to Latvia, the presence of his music in the country's concert halls is the best way to honour the composer's memory. Tālvāldis Ķeniņš is one of the most brilliant Latvian creative spirits of all time.

Tālvāldis Ķeniņš about *Beatae voces tenebrae*: "This composition, written in early 1977, coincides with a period of grief in the life of the composer who was mourning the sudden passing of two close friends. These events have influenced the meaning and design of the work and explain the frequent allusions to motivic ideas by classical composers bearing on similar concerns. Through a series of images of serenity and drama past and present intermingle in sudden flashes of emotion and various dimensions of human anguish.

The piece unfolds in a set of variations on multiple themes mentioned earlier, bound together by the ever present B-A-C-H motif and framed in its opening and concluding sections by Bach's well-known chorale *O Traurigkeit, o Herzeleid* (*O sadness, o sorrow!*).

The work is not intended as a dirge but rather as a meditation on our attitudes towards human frailty where reminiscences of love and kindness come as often in mind as tragedy and sorrow."

MESSIAEN

Olivier Messiaen is one of the best composers of the 20th century – he established an original musical language, invented modes of limited transposition and used them with virtuosity; he had a passion for birdsongs which he recorded and decoded from playback to include these motives in most of his works.

"My music is a mix of several elements: the length of sounds, denoted by regular or irregular numbers, of which no two are the same; avoidance of symmetrical bars; preference for prime numbers, non-retrogradable rhythms [in essence, these are palindromes that can be played in both directions] – the whole of it breathes, develops, interplays," Olivier Messiaen has said in an interview.

Olivier Messiaen's parents were the symbolist poetess Cécile Sauvage and Pierre Messiaen, who made benchmark translations of Shakespeare. The family's literary leanings and Olivier's own worldview turned him into an important thinker, a mystic.

The **Turangalila Symphony** (1946–48) was commissioned by the notable patron and conductor Serge Koussevitzky. His request was simple: "Write any kind of piece that you like, in a style that you like, as long or short as you like, for whichever group of instruments you would like."

The symphony's title is a sanskrit compound word, and its meaning can only be guessed, not translated literally. '*Turanga*' – swiftly passing time, '*lilā*' – a game of cosmic creation and destruction, the play of love and death. This is the composer's own rendition of these notions. On the whole, it is an ode to transcendental, dazzling joy. The love in question is destined to a fate like Tristan and Isolde's. In these same years, Messiaen wrote *Cinq rechants*, with Tristan and Isolde as the main theme, and also *Harawi: Songs of love and death*.

The symphony has rich instrumentation: in addition to string, wind instruments and percussions, a special role is allocated to the piano and one of the first electronic instruments – the ondes Martenot, invented in 1928 by French musician Maurice Martenot.

The *Turangalila* symphony was first performed in Boston on 2 December, 1949, by the Boston Symphony Orchestra, conducted by Leonard Bernstein. Messiaen's wife Yvonne Loriod played the piano solo, and for many years she participated in the performance of the symphony all across the world. The *Turangalila*'s first European performance took place at the Aix-en-Provence Festival on 25 July 1950, conducted by Roger Désormière.

Born to Venetian parents in Lyon in 1959, **Roger Muraro** began studying the saxophone in his native city before teaching himself to play the piano. At the age of nineteen he entered Yvonne Loriod's class at the Paris Conservatoire and met Olivier Messiaen. He quickly became established as one of the leading interpreters of the French composer, to whom he devoted a complete recording of the solo piano works, finished in 2001, that earned unanimous critical acclaim. His performances without a score of *Vingt Regards sur l'Enfant Jésus* and the complete *Catalogue d'oiseaux* are regarded as not only a prodigious feat, but also an intimate appropriation of the works of Messiaen, with which he identifies totally.

While he is gifted with a dazzling technique, having studied for several years with Éliane Richepin and won prizes at the Tchaikovsky Competition in Moscow and the Liszt Competition in Parma, his playing is invariably placed at the service of poetry and sincerity. His artistry, at once oneiric and lucid, imaginative and rigorous, is equally at home in Mussorgsky, Ravel, Albéniz, Rachmaninoff, Debussy and in Beethoven, Chopin, Liszt, Schumann, from whose music he extracts the full range of emotion, colours, hypersensitive Romanticism and sonic atmospheres.

Roger Muraro is a welcome guest as a recitalist in the world's leading concert halls, and works with today's foremost conductors and most prestigious ensembles. Eclectic, open to a musical world without frontiers, he now distils his experience as a pianist and his pedagogical skills for the students of the Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris.

Nathalie Forget was unanimously awarded the First Prize in ondes Martenot at the Conservatoire National Supérieur de Paris.

She has played all across Europe, as well as in the United States and Mexico, with leading conductors and ensembles including Hans Zender, Ilan Volkov, Simone Young, Sylvain Cambreling, Heinz Holliger, Reinbert de Leeuw, Kent Nagano, Pierre Boulez, Myung-Whun Chung, the London Sinfonietta, the Orchestra of Gulbenkian Foundation, the Nederlandse Opera, the NDR Sinfonieorchester Hamburg, the Rai National Symphony Orchestra, the OCBA of Mexico, the BBC Scottish Symphony Orchestra, the Philharmonic Orchestra of Radio France.

She's also very invested in contemporary music, improvisation, and rock music (Ensemble Itinéraire, Faust, Radiohead, Ulan Bator) and in premiering radical new repertoire for the instrument.

She is ondes Martenot professor at the Conservatoire National Supérieur de Paris.

Andris Poga has been the artistic director and principal conductor of the Latvian National Symphony Orchestra (LNSO) since November 2013.

In 2010, Poga won the 2nd Evgeny Svetlanov Conducting Competition in Montpellier (France), and this victory significantly changed the young conductor's life. He was an assistant to Paavo Järvi, the principal conductor of the Orchestre de Paris, from 2011 to 2014, and from 2012 to 2014 he worked as an assistant conductor at the Boston Symphony Orchestra.

Recently, Poga has worked with the Tonhalle Orchestra in Zurich and has performed concerts and led masterclasses at Valery Gergiev's Pacific Music Festival in Japan. His successful collaboration with Germany's best orchestras also continues – in autumn of 2015 he has conducted concerts by the Northern German Radio Symphony Orchestra in Hamburg and the Munich Philharmonic. In March 2016 Poga debuted with the Gewandhaus Orchestra in Leipzig, the Frankfurt Radio Symphony Orchestra and the Orchestre National de France. He also collaborates with the Monte-Carlo Philharmonic Orchestra, the NHK Symphony Orchestra in Tokyo, the Saint Petersburg Philharmonic Orchestra, the Svetlanov State Academic Symphony Orchestra of Russia and the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin. The conductor ended the year in Osaka, where he conducted Japan's customary performances of Beethoven's Symphony no. 9. In February, Andris Poga had the opportunity to reunite with the Orchestre de Paris in concert at the Philharmonie de Paris, but in early May Poga teamed up with Baiba Skride and the Sydney Symphony Orchestra in a programme of music by Pyotr Tchaikovsky, Sergei Prokofiev, and Richard Wagner at the Sydney Opera House.

In August 2017, the LNSO, led by Andris Poga, made their debut in the renowned Roque-d'Anthéron Piano Festival in France. The maestro recently recorded together with the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, and he has just returned from the Besançon International Music Festival where he performed with the Lucerne Symphony Orchestra and pianist Nicholas Angelich.

From 2007 until 2010 Poga was the artistic director and principal conductor of the Professional Symphonic Band Rīga. He received the Latvian Grand Music Award for best debut in 2007 for one of his first concerts with the Latvian National Symphony Orchestra.

LNSO ŠOVAKAR

I vijoles

Georgs Sarkisjans, Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs, Darja Smirnova, Ilze Kirsanova, Nellija Sarkisjana, Inese Štrāle, Baiba Šulce, Aija Frišenfelde, Liene Neiņa-Kalniņa, Terēze Ziberte-Ijaba, Vizma Laura Agloniete, Aija Sūna, Indulis Cintiņš, Oskars Siliņš, Dace Upatniece

II vijoles

Alise Ozoliņa, Arvīds Zvagulis, Daina Birzniece, Beāte Račko, Tatjana Ostrovska, Māra Balķena, Ingrīda Laka, Raimonds Melderis, Anete Liberte, Sandra Šnē, Margarita Ogibalova, Dace Rīdiņa, Gita Andžāne, Agnese Stalidzēna

Alti

Arigo Štrāls, Ināra Brīnuma, Olga Borodina, Liene Beitāne, Katrīna Krašauska-Krauze, Inga Ozoliņa, Lauma Visendorfa, Tatjana Lebedeva, Jevgeņija Gorbunova, Elina Andrianova, Pēteris Trasuns, Artūrs Gailis

Čelli

Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece, Lolita Lilje, Mareta Prikule, Dace Zālīte, Aleksandrs Smirnovs, Zane Guljāne, Ainārs Paukšēns, Agate Ozoliņa, Māra Botmane

Kontrabasi

Raivo Ozols, Viktors Veļičko, Dzintars Sabļins, Jurgis Klotiņš, Ivars Ozols, Oskars Bokanovs, Matīss Eisaks, Viktors Stankēvičs

Flautas

Anete Toča, Aiva Zauberga, Maija Zandberga

Obojas

Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis, Jana Zeļenska

Klarnetes

Mārtiņš Cīrcenis, Mareks Pinta, Sigurds Lallo

Fagoti

Jānis Semjonovs, Normunds Zvejnieks, Raimonds Gulbis

Mežragi

Artūrs Sults, Viesturs Vārdaunis, Miks Bankevics, Kalvis Etkins

Trompetes

Jānis Porietis, Armands Zaubergs, Jānis Sirmāis, Edgars Bārzdīņš

Tromboni

Kaspars Majors, Arturs Bērziņš, Aldis Siņicins

Tuba

Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti

Edgars Saksons, Uģis Krūskops, Atis Vintuks, Elīna Endzele, Ernests Mediņš, Mikus Bāliņš, Valters Līcis, Normunds Everts, Guntars Freibergs, Karīna Mazūra, Eliss Balceris

Arfa

Ieva Šablovska

Klavieres, čelesta

Līga Kārklīņa

Kultūras ministrija

VALSTES
KULTŪRAS ATBALSTĪBAS FONDS

RĪGAS KARTE
SMART CITY

Pastaiga

VOLVO

NEIBURGS
HOTEL/VIESNĪCA

Garage
demokrātiskais birojs

DELFI

laiks

MUZIKĀLĀ
SPĒLE

Latvijas
Radio

Latvijas
Radio
3